Y. Erdoğan tarafından bağışlanmıştır
TİSTAV

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

Sayı: 40 / 350 Krş. / Siyasi Gazete / 16.1.1978

Faşistlerle Pazarlık Olmaz

HESAP SORULMALIDIR!

2. MC Hükümeti devrildi. Ecevit başkanlığında yeni hükümet güvenoyuna hazırlanıyor. Tam bu günlerde, silahlı faşist saldırılar daha da yoğunlaştı. Tabancalı, bombalı katiller, şimdiye kadar genellikle devrimcileri, devrimci örgütleri, öğrencileri, okulları hedef alıyorlardı. Son günlerde profesörlere, hastanelere, parlamenterlere saldırmaya başladılar. Ankara Tıp Fakültesi'ne ve CHP Milletvekili Süleyman Genç'e yapılan bombalı saldırılar, son çarpıcı örneklerden sadece ikisi, Genç' in hedef alınması rastlantı değil. Kendisinin CHP solundaki tutumu ve özellikle Vatan Gazetesi'nde yayınlanmakta olan «CIA ve Kontr-gerilla» adlı yazı dizisi, bu illegal örgütleri rahatsız etmiş olsa gerek. 73 milletvekilinin bombalı saldırı olayını şiddetle protesto etmeleri ve konuyu parlamentoya getirmeleri olumlu bir gelişmedir.

Demokrat ve devrimci güçlerin burada görevi, faşist saldırılara karşı uyanık davranmaktır. Ama şu anda görev, herkesten önce yeni oluşan hükümete düşmektedir. Bülent Ecevit, başbakanlık görevini alır almaz can güvenliği sorununu ele aldığını açıkladı. Bir başbakan yardımcısı ile üç bakandan oluşan bir İÇ GÜVENLİK KOORDİNASYON KURULU oluşturuldu, «polisin tarafsızlığını sağlama konusunda çalışmalara başlandığı» açıklandı. Düşürülen iktidar şimdiye dek bunun tam tersini yaptığına göre, bu gelişmeyi olumlu sayalım. Fakat faşist saldırılar konusunda asıl çözüm bu noktadan sonra düğümlenmektedir. Güven oyu alabilirse Ecevit Hükümeti, faşist saldırı yuvalarının kaynağına yönelecek midir? Yoksa yine eskiden yapıldığı gibi geçmişe sünger mi çekilecektir? Sorunun can alıcı noktası burasıdır.

Hatırlanacağı gibi, 1973 seçimlerinden sonra iktidara gelen CHP - MSP hükümeti döneminde Ecevit, 12 Mart'ın faşist terör örgütlerinin sorumlularından hesap sormadı, soyut barış çağrıları ile geçmişe sünger çekilmesini savundu. Fakat bellerini doğrultan sağcı partiler birinci MC'yi oluşturdular ve ardından faşist katiller yüzlerce yurtseverin kanına girdi. (Devamı 3. Sayfada)

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

SİYASİ GAZETE

Sahibi:
M. Lütfi KIYICI

Yazı İşleri Müdürü:
Mehmet ÖZGEN

Yönetim Yeri:
Ticarethane Sokak, No: 12/7 - A
Cağaloğlu - İstanbul

Dizgi - Baskı:
OSMANLI Matbaası
Himaye-i Etfal Sok. No: 6/12
Cağaloğlu - İstanbul

Abone Şartları:
Yurt İçi: Yıllık 120 Lira, 6 aylık 60 Lira
Yurt dışı: İki katıdır.

Son Baskı Tarihi:
14.1.1978

İÇİNDEKİLER

Faşistlerle Pazarlık Olmaz
HESAP SORULMALIDIR! 1
Ecevit Bir Karamanlis Kadar
Olabilmelidir 4
TÜRKİYE SOLU ÇIKMAZDADIR 5
Bayrampaşa'da Devrimci Eylem Birliği 7
12 Mart Öncesi Hatalar Ne idi?
MİLLİ DEMOKRATİK DEVRİM - 3 8
«Üç Dünya Teorisi» Üzerine-2
IFLAS HALİNDE BİR TEZ 11
Afrikalılar Çin Politikasını
Nasıl Görüyor 14
Mao'cuların Siyonizm Yardakçılığı 16

ŞAH'IN YENİ OYUNU

Şahın faşist yönetimi İran'ın ilerici, yurtseer e devrimcilerine uyguladığı çağdışı yöntemi başka ülkelerinde yugulamasını istiyor. Uygulamayan ülkelerle de ticari ilişkilerini kesme uyduna, onlara karşı boykot yapma yoluna gidiyor.

Bundan iki hafta kadar önce (14 Aralık 1977) Dünyanın çeşitli yerlerinde toplanan İranlı öğrenciler, Şahın rejimini, İrandaki baskı ve işkenceleri, siyasi tutuklamaları protesto yürüyüşüleri düzenlemişlerdi.

14 Aralık 1977 de Fransa, Batı Almanya ve İsveçten gelen 20 kadar İranlı öğrenci Danimarka'daki İran konsolosluğu önünde de aynı nitelikteki protesto yürüyüşünü yapmış ve yürüyüşten sonrada bu öğrenciler Danimarka hükümeti tarafından sınır dışı edilmişlerdi.

Ancak Danimarka hükümetinin bu tutumunu «aşırı hümanıstlik» diye suçlayan İran; gösteri yürüyüşü yapan öğrencilerin tutuklanmayışlarına kızmış, «aşırı hümanist» olduğu için Danimarkayla ticari ilişkilerini kestiğini bildirmiştir.

Oysa Danimarka ve İran arasında 4 senelik bir ticari ilişki vardır. Ve İran yılda Danimarkadan 300 - 400 milyon kronluk da tarım ürünleri almaktadır. Ayrıca 22 civarında peynir fabrikası İrana özel olarak peynir yapmakta ve ürettiği peynirlerin % 90 nını satmaktadır. Şimdi bu durum uzun sürerse 22 iş yerinin kapatılması ve burada çalışanlarında işsiz kalması söz konusudur.

Aynı durumun İtal'yada uyguladığını söyleyen Danimarkadaki İran konsolosluğu. Bu durumla İran hükümetinin ilgili olmadığını ancak ithalat yapan firmaların böyle bir yola başvurduklarını söylüyor. Ardındanda protesto yürüyüşü yapan öğrencilerin neden tutuklanmadığını ve sınır dışı edildiğini kınıyor.

MECLİS'DE KİMLER VARMIŞ?

Emperyalizmin, İşbirlikçilerin, toprakağalarının temsilcileri nihayet Mecliste kimin haklarını koruduklarını açıkça, pervasızca sergilediler.

Güven oylaması için verilmiş olan gensoru önergesi, bir kere daha, bu baylar için, MİLLET, DEVLET, HÜKÜMET, MECLİS, ve MİLLET-VEKİLİ KAVRAMLARININ NE ANLAM İFADE ETTİĞİNİ gözlerimizin önüne açıkça koydular.

Devletin başkanı, evinde kurşunlanan bir öğretim üyesinin canı söz konusu olduğu zaman, hükümete soru sorabiliyor. Peki bugüne kadar katledilenler hangi ülkenin VATANDAŞI idiler?

Hükümet Başkanı: Millet iradesinin temsil edildiğini söylediği Cumhuriyet meclisinde, Asayişten vatandaşın canından, Hükümet sorumlu değildir diyor.

Milletin temsilcileri parlementerler, haykırıyor: Olanın bitenin hesabını neden hükümete soruyorsunuz, sorumlusu biz değiliz.

DOĞRU baylar doğru, sizler Emperyalizmin, işbirlikçilerin, toprak ağalarının çıkarları söz konusu olursa, o zaman ORDUYU, POLİSİ-JANDARMAYI, YARGI ORGANLARINI kullanmak için, savunma BAKANI, içişleri BAKAI, adalet Bakanını harekete geçirirsiniz, ve Hükümet cumhuriyet hükümeti, Mecliş Millet iradesi olur, Sizler milletin temsilcileri olursunuz.

Fakat halkın canı, malı fikir ve düşünce özgürlüğü söz konusu olunca, bunlar sizi ilgilendirmiyor, ÇÜNKÜ sizler halkın bir parçası değilsiniz ve Halkı temsil etmiyorsunuz. Tebrikler baylar kimin temsilcisi olduğunuzu ispatladınız... 31. 12. 1977

BAŞYAZI

Faşistlerle Pazarlık Olmaz

HESAP SORULMALIDIR

(Baştarafı 1. Sayfada) *Ancak ondan sonradır ki halkımızda artan tepkiler üzerine CHP, «Hesap Soracağız» demeye başladı ve 5 Haziran seçimlerinde bu slogan işlendi. Fakat 5 Haziran'ın ardından CHP azınlık hükümeti denemeşinden sonra Türkiye İkinci MC'nin daha kanlı bir dönemini yaşadı. Bu ikinci deneyden sonra artık faşist katillerden hesap sorma konusunda herhangi bir tereddüt, önlemler konusunda herhangi bir tutarsızlık bağışlanamaz.*

Geçen Haziran'da Ecevit'in azınlık hükümeti deneyi sırasında «Bağımsız Türkiye», «Faşist Terör Örgütünün Kökü Kazınmalıdır» yazısı ile şunları önermişti:

«Bugün Türkiye'de «asayiş sorunu», yalnızca tetiği çeken en alt kademedeki komandoyu göz altına almakla, kendisini adalet önüne getirmekle sağlanamaz. Yabancı ve yerli tüm tedhiş örgütlerinin, tüm faşist darbe girişimlerinin iç yüzü açığa çıkarılmalıdır ve en üst kademedekiler dahil tüm sorumlular yargılanarak layık oldukları cezalara çarptırılmalıdırlar. Yoksa bu durum sürer gider. Faşizmin gizli tedhiş örgütlerinin bir süre için kızağa çekilmelerini sağlamak göz boyamaktan başka şey değildir. Bu örgütlerin kökü kazınmadıkça Türkiye'de en ilkel anlamıyla bir demokrasinin varlığından söz edilemez.»

Bugün tüm ilerici basın bu görüşü paylaşıyor. Saldırgan faşist gruplardan önce onları yöneten legal, illegal merkezlere uzanmanın gereğine işaret ediliyor. Olayların peşinden koşmaktansa, olayları yaratanların sığındıkları üsleri temizlemenin en geçerli önlem olduğu vurgulanıyor. Siyasal cinayetlerin çoğunun birer «profesyonel» işi olduğu açığa çıkmışken artık komplo faillerini bazı kamu görevlileriyle içiçe bulunan gizli örgütlerde aramanın zamanı geldiği ısrarla belirtiliyor.

İllegal faşist örgütler konusunda bu tepkiler sürerken, 10 Ocak'ta Ecevit, CHP ortak grubunda bir konuşma yaptı. Bu, görünüşte sert, fakat çözüm açısından tutarsız bir konuşmadır. Ecevit son faşist saldırılar üzerine şunu söylemektedir: «Bu konuda, eğer geçmişin yaralarını tedavi edip kapatarak yeni bir dönemi başlatmamız, şiddet eylemlerinin sorumlularınca kolaylaştırılmazsa, geçmişi de iyice deşmek zorunda kalırız ve bundan asla kaçınmayız. Türkiye'ye barış getirmeye kararlıyız...» *(«Milliyet», 11 Ocak 1978)*

Bu, faşist odakların adamlarıyla pazarlığa girişmekten başka şey değildir. Ecevit, faşist saldırıların düzenleyicisi elebaşılara, özetle, «Şimdi uslu durursanız, geçmişteki suçlarınızı bağışlarım» diyor.

Bugün, faşist saldırganların azdığı bir ortamda, tutarlı bir demokrat başbakan, şiddet eylemlerinin baş sorumluları konusunda geçmişi deşmek zorunda kalmaktan *değil, geçmişi deşmenin* zorunluluğundan *söz etmek zorundadır. «Geçmişin yaralarını tedavi edip kapatarak», başka bir döneme geçmenin güvenceli başka bir yolu yoktur. Aksi halde bu konuda içinde CIA'nın ve yerli şubesinin de parmağı bulunduğu açık olan gizli terör örgütlerine karşı yenilgi şimdiden kabul edilmiş demektir. Bir burjuva demokrat politikacının, emekle sermaye arasında uzlaşma amacı ile siyasal, ekonomik ve sosyal konularda tavizci bir politika izlemesi, sınıfsal niteliği gereği, anlaşılır bir şeydir. Fakat can güvenliği konusunda, burjuva hukuk devleti kurallarının uygulanması konusunda tavizcilik bir burjuva demokrat için bile bağışlanamaz. Demokrasiden yana olmak soyut bir şey değildir Bunun asgari şartı anti-faşist önlemlerde tutarlı olmayı bilmektir.*

Kuşkusuz ekonomik - sosyal anlamda faşizmin kökünün tam olarak kazınması, demokratik halk iktidarı ile sağlanabilir. Faşizmin gizli terör örgütlerinin tasfiyesi ise burjuva demokrat bir başbakanın dahi başarabileceği bir şeydir. Bu konuda solcu olmaya da gerek yok. Sağcı Karamanlis Hükümetinin faşist dikta döneminin sorumlularından hesap sorması, bu işin üstesinden gelmek

için biraz namuslu burjuva politikacı olmanın yeterli olduğunu gösterir. Bugün Yunanistan'da kuşkusuz halkın tepkisi ile, faşist komplocuların asker ve sivil elebaşıları, işkenceciler ağır cezalar ile zindandadırlar. Türkiye'de ise ne Türünler, Elverdiler, kontr-gerilla sorumluları, ne de ondan sonraki faşist sorumluları hakkında, en ufak bir kovuşturma yapılmadı.

Bugün AP'den ayrılan bağımsızlar grubunu, CGP ve DP'yi içine alsa da bir CHP'li hükümet bu konuda tutarlı olmak ve gerekli adımları atmak zorundadır. Aksi halde bu hükümet başlıca varlık nedenini kaybeder. Üstelik bu koalisyon, iktidarda ve muhalefetteki MC ortaklığının hizmetindeki terör ve provakasyon yuvaları karşısında kendini da savunmasız bırakmış olur.

Şu anda parlamentonun elinde geçen yılın Nisan ayında yayınlanan bir belge var: Şiddet olaylarını ve nedenlerini araştırmak üzere Senato Araştırma Komisyonu'nun hazırladığı 217 sayfalık bir rapor. Eksikleri olsa da bu rapor bile ajanların, ajan provakatörlerin, ülkü ocaklı liderlerin ve diğer sorumluların rollerini bir ölçüde açıklamaktadır. Kendisine işkence yapılan, yakınları öldürülen yada yaralanan, katliamlardan kıl payı ile kurtulup olaylara tanıklık edecek binlerce kişi hayattadır.

34 şehit verdiğimiz 1 Mayıs olaylarında ciddi bir kovuşturmaya başlamışken, görevden alınan savcı hükümetin hizmetindedir. Yeter ki bunları azmettirenlerden hesap sorulmak istensin. Tetiği çekenden, bombayı savurandan önce tetiği çektirenlerden, bombayı attıranlardan hesap sorulmaya karar verilsin. Sivil ve asker bürokrasiyi faşistlerden temizleme hareketinin başarıya ulaşması için mutlaka işe buradan başlamak gerek.

CGP'li Feyzioğlu'nun, DP'li Sükan'ın, AP'den yeni ayrılan bağımsızların ve CHP'den de bazı merkezcilerin yer aldığı yeni hükümetten faşist terör örgütlerine karşı enerjik bir mücadele beklemenin yersiz olduğu düşünülebilir. Bu yanlıştır. Eğer Türkiye solu katillerin bulunması ve hesap sorulması yolunda güçlü bir baskı yaratabilirse, kitlelerin baskısı ile bu sağcı politikacılar bile harekete geçirilebilir. Burada da görev bize düşüyor.

Ecevit Bir Karamanlis Kadar Olabilmelidir

TEP Genel Başkanı Mihri Belli, yeni kabinenin Cumhurbaşkanlığı'nca onaylanmasıyla ilgili olarak aşağıdaki demeci vermiştir.

«Ecevit kabinesinin güven oyu alacağı anlaşılıyor. Hükümeti kuran partiler ve bağımsızlar grubunun ortak bildirisinde «hukuk devleti kurallarına kesin işlerlik kazandırılacağı» vaadedilmektedir. Devlet içinde devlet kesilmiş olan faşizm yuvalarının etkisiz duruma getirilmesi, can güvenliğinin, eğitim özgürlüğünün sağlanması, halkımızın yeni hükümetten asgari istemidir. Kabinenin bir uzlaşma sonucu oluşması, sağ unsurları içermesi, bu asgari istemin yerine getirilmemesi için bahane olamaz.

«Türkiye'de bugün burjuva hukuk devleti kurallarına yalnızca kolluk kuvvetlerinin tarafsız hareket etmesini sağlamakla işlerlik kazandırılamaz. Kurşunu sıkan, bomba fitilini ateşliyen eli yakalamak ve o ele emir veren kafaya dokunmamak çözüm değildir.

Ülke ölçüsünde faşist silahlı saldırıları tertipleyen merkezler var Türkiye'de. 12 Mart döneminde belirleyici rol oynadığı sabit olan bir kontgerilla örgütü var. Bu faşist terör örgütünün yeni adlar altında varlığını sürdürdüğü artık bir sır değil. İşkencelerin, siyasi cinayetlerin, katliamların suçlusu bu örgütün Amerikan casusluk teşkilatı CİA ile sıkı bağları olduğu açık. Bu faşist terör yuvaları açığa çıkarılıp teşhir edilmeden, (siyasi affa girsin girmesin) işkencelerin, cinayetlerin, katliamların hesabı sorulmadan, Türkiye'de en ilkel anlamıyla bile bir burjuva hukuk devletinin varlığından söz edilemez.

«Ecevit, en azından bir Karamanlis kadar olabilmelidir. Burjuva politikacısı Karamanlis, Yunanistan'da Papadopulos'lardan hesap sorabildi. Yeni iktidar yerli Papadopulos'lardan hesap sorabilecek mi? Soramıyacaksa varlık nedeni ortadan kalkacaktır.

«Bugünün koşullarında demokratik güçler, her zamankinden daha uyanık, çok daha aktif olmak zorundadırlar.' Emekçi halkımızın örgütlü demokratik baskısı, bu hükümeti bile kendi sınıfsal sınırlamaları içinde bazı olumlu adımlar atmaya zorlayabilir.» 6.1.1978

TÜRKİYE SOLU ÇIKMAZDADIR

Son altı ay içinde Türkiye'de iki seçim yapıldı. İlkine beş sosyalist partiden biri (TİP) katıldı ve 13 milyon kadar oy toplamının yaklaşık olarak yirmi bin'ini aldı. İkinci seçime beş sosyalist partinin üçü katıldı. Üçünün birden aldığı oy toplamı yaklaşık olarak yüz bin'dir.

Oysa Türkiye'de bugün dört milyonun üstünde işçi var, yoksul köylülük en kalabalık sınıf. Ve Türkiye'de sosyalist hareketin yarım yüzyılı aşkın bir geçmişi var. Burjuva basın bile Türkiye'de sosyalist oyları bir, birbuçuk milyon olarak değerlendiriyor. Bir sosyalist partiye değil dönüşümcü bir programla ortaya çıkan bir burjuva partisine gidiyor bu oylar.

Bu değerlendirme bugünkü durumu değişmeyen bir veri olarak kabul etmektedir. Oysa sosyalist hareket toparlandığında ve az çok demokratik koşullarda seçime katılabildiğinde solun yararına burjuva basının tahminlerinden çok üstün sonuçlar beklemek aşırı iyimserlik sayılmaz. Çünkü çifte sömürüye uğrayan ve bağımlı kapitalist gelişmede önemli mesafeler aşmış olan Türkiye de potansiyel güçler dengesi öyledir ki, sosyalist birikimi seferber edebilen güçlü sosyalist parti emekçi yığınların karşısına çıktığı an bu parti derhal iktidara alternatif olacaktır.

Bugün böyle bir durum yoktur. Olmayışı yığınların sosyalist bilinçlenme sürecini yavaşlatmakta ve mevcut potansiyeli şerrin ehveni olarak gözüken burjuva partisinin kuyruğuna takmaktadır.

Olan şudur: beş yasal sosyalist parti ve daha çok sayıda resmen partileşmemiş gruplar, otuza yakın dergi ve gazete, hepsi Türkiye işçisine ve köy emekçisine kendi açısından sosyalizmin erdemlerini anlatıyor; çok kez ötekilerin ak dediğine kara diyerek. Çok kez emekçinin asıl sorunlarını savsaklayıp, görüş birliğinin bulunduğu temel ilkeleri ikincil plana iterek ve ikincil nitelikteki konularda kıyasıya polemiğe girişerek. Yani Türkiye solunun ayrı ayrı kesimlerinin başlıca uğraşı sosyalizm davasını benimseme yolunu tutmuş olan kişi ve çevreleri kendi kesiminin ermdemlerine inandırmak için kendi dışındakileri kötülemek oluyor.

Elbette ki biz burada, diyaloğu, eleştiriyi, polemiği gereksiz sayıyor değiliz. Ama bunlar başka şeydir, grupçu zihniyetle, solda bölünmüşlüğü kışkırtır biçimde ikincil nitelikteki görüş ayrılıklarını durmadan işlemek başka şey.

★

Türkiye gibi düzeni bağımlı kapitalizm olan ve dolayısıyla küçük burjuva sınıfları kalabalık olan bir toplumda işçi sınıfı ideolojisine ters düşen akımların, bir ölçüde de olsa solda etkin olması kaçınılmaz bir şeydir. Türkiye bir küçük burjuvalar ülkesidir. Türdeş olmayan bu sınıf içindeki önemli farklara karşın kitlesiyle ulusal ve demokratik saflarda yer alır. Küçük burjuvazinin ayrı ayrı kesimlerinin kısa vadeli çıkarlarını temsil eden akımların siyasal ifadesini bulması ve bunların Türkiye solunun bir kesimini oluşturması doğaldır. Solun bölünmüşlüğünün bir nedeni budur.

★

Ayrıca Dünya ölçüsünde devrimci işçi hareketinin bölünmüş durumu da ülkemize yansımaktadır. Türkiye dünyanın bir parçasıdır ve ulaşım, kitle haberleşme araçlarının böylesine geliştiği bir dönemde Türkiye solu kaçınılmaz olaolarak dünyada beliren çeşitli akımların etkisinde kalacaktır.

★

Burada bir başka etkene de işaret etmenin gereği var: son çeyrek yüzyıl içinde Türkiye'de bağımlı kapitalizm hızlı bir gelişme gösterdi. Buna paralel olarak işçi sınıfı sayısı hızla arttı. Bu artış bir milyondan dört milyon sayısına varmıştır. İşçi sınıfı safına yeni katılanlar genellikle kent ve köy küçük burjuvazisinden gelmektedirler. Özellikle köyden. Besbelli ki yeni katılanlar kendileriyle birlikte küçük burjuva bilincini de işçi sınıfı saflarına taşımaktadırlar. Bunların proleter bilince ulaşmaları zamanla olacaktır.

Lenin, Hollanda'lı proleter devrimcisi Ponekoek'in ünlü yazısından söz ederken kapitalizmin hızla geliştiği dönemlerde işçi sınıfının hızlı bir tempo ile sayıca artması sonucu işçi sınıfı adına konuşma iddiasında olan bazı çevrelerin marksizme sahip çıkar gözükerek işçi sınıfı ideolojisine ters düşen sağ ya da «sol» görüşleri bir süre de olsa işçi sınıfı saflarına yayabildiklerini vurgular. Türkiye solunun bölünmüşlüğünü tahlil ederken Lenin'in bu sözlerini hatırda tutmak gerekir. Lenin yüzyılımızın başlarında hızlı bir kapitalistleşme gösteren Batı Avrupa ülkelerinden söz etmekteydi bu görüşü ileri sürerken. Türkiye'de son çeyrek yüzyıl içinde hızlı bir gelişme gösteren şey kapitalizm değil, bağımlı kapitalizm olmuştur. Ülke geçmişte Batı Avrupa ülkelerinde olduğu gibi çeyrek bir sanayileşmeye doğru değil, emperyalist tekellere bağımlı bir sanayileşmeye doğru ilerlemiştir. Yani Türkiye'deki kapitalist gelişme bağımlılığı perçinleyen sağlıksız bir gelişme olmuştur. Ve bu sağlıksız gelişme sonucu kurulan fabrikalarda çalışan işçilerin bağımlı kapitalizm düzeninin olumsuz etkilerine hedef olması ve bunun işçinin bilincinde de yansıması kaçınılmazdır.

★

Sorunun bir de şu yanı var: Lenin işçi sınıfı hareketi içinde sapma niteliğindeki akımları tahlil ederken egemen sınıf burjuvazisinin iki ayrı yüzüne dikkati çeker: yumuşak yüzü ve sert yüzü. Burjuvazi eğer sömürüsünü rahatça sürdürebiliyorsa toplumu yumuşak yüzü ile, burjuva parlamenter yöntemlerle bazı reformlardan yana çıkarak yönetmeyi yeğ sayar. Ama aynı burjuvazi zorunlu gördüğü anda sert yüzünü göstermekte tereddüt etmez. Baskı yöntemlerine, faşizme baş vurur. Burjuvazi bu iki yönetim tarzını ayrı ayrı aşamalarda uyguladığı gibi aynı dönemde hem sert yüzünü hem yumuşak yüzünü gösterdiği de olur. Türkiye bugün böyle bir dönemden geçmektedir. Bir yanda AP'nin yavrusu sayılabilecek bağımsızlar grubu ile koalisyon kurmuş olan ve burjuva hukuk devleti kurallarını uygulayacağını vaadeden bir CHP iktidar olmuştur, öte yandan faşist partilerin gayri milli cephesini oluşturan ve parlamento içinde güçlü bir sağ muhalefeti temsil eden MC, bir demokles kılıcı gibi CHP'li iktidarın başında sallanmaktadır. Dahası var, kurulu düzeni korumakla yükümlü bazı devlet kuruluşlarıyla işbirliği halinde silahlı faşist örgütler bugün de tam istim çalışabilmekte ve hemen hergün saldırılar düzenlemekte, canlara kıymaktadırlar. Yani şu anda Türkiye'de burjuvazinin savunucuları bir kesimleriyle burjuva hukuk devletinden dem vurmakta ve öteki kesimleriyle açık yada gizli örgütlerini harekete geçirerek faşist baskıyı sürdürmektedirler.

Lenin burjuvazisinin bu ikili yönetim tarzına tepki olarak işçi sınıfı hareketi içinde oportünizm, revizyonizm ile bireysel terör hareketlerinden medet uman anarşizan eğilimlerin ortaya çıktığını belirtir. Burjuvazinin yumuşak yüzüne tepki olarak kaderini burjuva parlamenterizmine bağlayan ve burjuvazinin sert yüzünü görmezlikten gelen oportünist, revizyonist akım bir yanda, burjuvazinin faşist baskıları karşısında umutsuz bireysel çıkışlara baş vuran anarşist akım. Anarşizm burjuvazinin sert yüzüne tepki olarak burjuva demokrasisinin işçi sınıfına sağladığı olanaklara sırt çeviren ve yığınsal eylemin önem ve gereğini kavrayamayan bir hareket olarak marksizm, leninizmin inkarından başka bir şey değildir. Bolşevikler hiç bir zaman parlemantarist olmadılar. Ama bu, onların burjuva parlementer olanakları son katresine kadar kullanmasına engel olmadı. 1905 Devriminde seçimlere katıldılar ve Duma (Millet Meclisi)'ya milletvekillerini gönderdiler. Devrim dalgası yükseldiğinde, artık ülke sorunlarının mecliste çözümlenemez olduğunda Bolşevik milletvekillerini geri çağırmakta tereddüt etmediler. Ama devrim dalgası yatışınca ve Duma yeniden önem kazanınca Bolşevik milletvekilleri Duma'da yerlerini aldılar. Gericiliğin yoğunlaşmasıyla gün gelip zincire vurularak Sibirya'ya gönderileceklerini bile bile. Budur burjuva devletinin işçi sınıfına sağladığı olanakları son katresine kadar kullanmayı emreden Bolşevik tutum.

Ama Bolşevikler 1917'de «Rusya dünyadaki en demokratik ülke» iken bile «Tüm İktidar Sovyetlere!» sloganını ileri sürmüşlerdir. Ve bu sloganın gereğini yerine getirmişlerdir. Çünkü tarihin o aşamasında burjuva parlementerizminde direnmek artık devrimci işçi hareketinin yararına değildi. Evet Bolşevikler oportünistler ve revizyonistlerden farklı olarak burjuva hukuk devleti denen siyasal üst yapıyı sosyalist devrimin çıkarları açısından doğru olarak değerlendirdiler. Ve bu üst yapıya karşı tutumlarına ona göre saptadılar.

Türkiye'de solun bölünmüşlüğü değerlendirilirken bu solun bazı kesimlerinin burjuvazinin ayrı ayrı iki yüzüne tepki olarak sapma niteliğinde eğilimlere kapıldıkları gerçeğini de göz önünde tutmamız gerekir.

Peki ne yapacağız? Bölünmüşlüğü meydana getiren çeşitli etkenleri incelemek yetmez. Türkiye'de muazzam bir güç olan sosyalist potansiyeli harekete geçirecek olan güçlü siyasal örgütü tarih sahnesine nasıl çıkaracağız? İlk önce bölünmüşlük gerçeğini kabul ederek ve Türkiye solunda sağlam ne varsa onun tümü ile kollektif çalışmalarla, mücadelelerle, bu çıkmazdan kurtulma yollarını arayarak.

TİP son yerel seçimlerde altmışbin kadar oy aldı. TİP yöneticilerinin bunu bir başarı saydıkları söyleniyor. TİP'in önde gelen bir ideoloğu bir toplantıda «Türkiye'de altmışbin sosyalist olduğu artık anlaşılmıştır» demiş. Burjuva basının bile bir, birbuçuk milyon olarak tahmin ettiği, yüzde doksanbeşi CHP'ye giden sosyalist oy potansiyelinin altmışbin'ini aldım diye sevinmek aşırı alçakgönüllülük gibi geliyor bize. Sosyalist birikimin öyle sağkanat basının tahminleriyle değerlendiremiyeceğine bunun sandıklarından çok daha güçlü bir potansiyel olduğuna işaret ettik. Biz Türkiye sosyalistleri olarak, iddialı olmak zorundayız, yüce hedeflere yönelmek zorundayız. Sorunu doğru koyabilirsek ve doğru devrimci çizgimizi en geniş sol çevreleri harekete geçirecek biçimde doğru taktiklerle savunabilirsek burjuvaziyi köşeye sıkıştırabilir ve bugünün koşullarında bile parlamentoda grubu olan, fabrikalarda, tarlalarda, Türkiye'nin dörtbir yanında örgütlenmiş mevcut sosyalist potansiyeli harekete geçirmekle yetinmeyen, o potansiyeli kat kat arttırabilen güçlü sosyalist siyasal örgütü bir gerçek haline getirebiliriz. Önümüzdeki dönem CHP'li iktidarların emekçi yığınları derin hayal kırıklığına uğrattığı dönem olacaktır. Yığınların karşısında güçlü bir alternatif olarak çıkmak gerek.

Bu yüce amacı biran önce gerçekleştirmek için biz şu anda içinde bulunduğumuz örgüt çatısını inkar etmemiz gerekmiyebilir. Yeter ki içinde bulunduğumuz tarihsel anın gerçeklerini doğru olarak değerlendirelim, yeterki tüm içtenliğimizle her örgüt ve çevreden gelme Türkiye sosyalistlerinin ortak mücadelesine olanca gücümüzle omuz verebilelim. Ancak bunu yaparsak emekçi yığınların nabzını elimizde tuttuğumuzu söyleyebiliriz. Ancak bunu yaparsak solda birlik isteyen emekçi yığınlara layık olabiliriz.

Bayrampaşa'da Devrimci Eylem Birliği

Yaşadığımız günlerde yöresel olarak faşizme ve emperyalizme karşı eylem birlikerinin hayata geçirilmesi için yapılan çalışmalara şahit oluyoruz. Bunlardan bir kısmının daha masa başında başlamadan bittiğini de gözleyebiliyoruz. Bunun yanında olumlu adımların atıldığı belgeler veya yörelerde var. Bunlardan biride sanırız İstanbul Bayrampşa bölgesidir. 3 ay evvel Bayrampaşa'daki devrimciler tarafından yapılan eylem birliği çağrısı ile başlayan toplantılar sıhhatli bir şekilde yürüdü. İlk önceleri TİP Eyüp Şubesi, ASİS Eyüp şubesi, Devrimci Kadınlar Derneği, PİM Esenler Şubesi, Tüm Döküm-İş ve Türkiye Emekçi Partililer ile başlayan çalışmalar ilkelerin tartışması sırasında Anti-Maoist ilkenin platformdaki guruplar tarafından reddedilmesinden dolayı TİP'li arkadaşlar ile PİM'li arkadaşlar platformdan ayrıldılar. Diğer guruplar Anti-Emperyalist, Anti-faşist, Anti-şövenist ilkelerde anlaştılar ve ortak olarak katılım ilkelerini tesbit ettiler. Bundan sonraki çalışmalar Bayrampaşa Emekçi halkının ve tü memekçi halkımızın sorunu olan pahalılık, işsizlik, ve faşist baskılar için Bayrampaşa Emekçi halkına seslenebilmek için çalışmalarını sürdürdü. Çalışmaların bu anıda Halk-Der platforma katıldı. Karşılıklı anlayış, Devrimci saygı ve ilkelerden taviz vermeden ortak tesbit edilen bir programla 22 Ocak 1978 günü saat 13 de Bayrampaşa LALE SİNEMASINDA pahalılığı işsizliği, faşist baskıları protesto toplantısı yapmayı kararlaştırdılar. Bayrampaşa yöresi için önemli olan devrimci eylem birliğini kutlamak ve bundan sonraki çalışmalarının da ayni sıhhatte devam etmesini dileriz.

Milli Demokratik Devrim Üzerine-3

1960'ların başlıca özelliği, kurulu düzenin, burjuva parlamenter görünüşlü anti-demokratik düzenin sınırlarının ilerici güçlerce göğüslene göğüslene *gerilere itilmesi* ve bir kısım demokratik özgürlükleri *söke söke alması oldu.* 1965'e kadar TİP hemen hemen tüm Türkiye solu tarafından desteklendiği dönemde, işçi partisinin mücadeleye katkısı oldu. Burada radikallerin organı olan «YÖN» dergisinin rolünden de söz etmek gerekir. *Bir an geldi tabu sayılan «sosyalizm» sözcüğü artık yasaklanamadı.* Sosyalist aydınlar kovuşturmaya uğrayacaklarını hatta zindana atılacaklarını bile bile çağımızın devrimci düşüncesini legalitede savundular. Bilimsel sosyalizmin belli başlı yapıtları Türkçe'ye çevirilmeye başlandı. İşçi sınıfı tüm engellemelere karşın hızla bilinçlenmekte ve şimdilik iktisadi mücadele alanında da olsa, gittikçe yoğunlaşan bir sınıf mücadelesi vermekteydi.

ABD emperyalizminin sömürülen ülkelere dayattığı cinsten sendikacılığın baş temsilcisi olan Türk-İş içinde bir sol muhalefet belirdi. Türk-İş'e bir alternatif olarak DİSK'in 1967'de kurulması bu mücadele ile sağlanmış göreli demokratik ortamda oldu. DİSK'i kapatmayı ve işçilerin mesleki örgütlenmelerini Türk-İş'in tekeline vermeyi amaçlayan işbirlikçilerin girişimi, 15-16 Haziran'da hem DİSK'li, hem Türk-İş'li işçilerin katıldığı *Büyük İşçi Direnişi* ile yenilgiye uğratıldı. Haziran 1970, Türkiye işçilerinin sınıf bilincine vararak *kendisi için sınıf* niteliğine bürünmesi sürecinde önemli bir kilometre taşıdır.

İzlediğimiz doğru siyasal çizgiyle işbirlikçi sermaye, büyük toprak sahiplerinin karşı-devrimci kuvvetleri gerilere itilebildi. *Proleter devrimci hareketimiz aydın, öğrenci çevrelerinin sınırlarını aşarak bir emekçi tabana oturmaya başlamıştı.* Radikal çevreler bir ulusal demokratik güçbirliğine yatkın bir havaya girmekteydiler. Anayasa Mahkemesi, Yargıtay ve Danıştay gibi adliye aygıtının bir kesimi gibi Atatürkçü bürokrasinin elindeki devlet kurumları, işbirlikçi sermayenin parlementer politika alanında baş temsilcisi olan AP'nin ve onun hükümetinin emrinde birer baskı aracı olmayı reddetmeye başladılar.

★

Bir an geldi, egemen güçler TCK'nun ünlü 141-142'nci maddelerini uygulayarak ilerici düşünceyi boğamaz oldular. Sınıf düşmanının üstüne üstüne yürüyerek *demokratik özgürlükler uğruna mücadelemiz başarıya ulaşmakta, karşı-devrim cephesi gerilere itilmekteydi.*

Mihri Belli arkadaş, 141'inci madde sabıkalısı olarak, Türkiye'de ilk olarak 1967 yılında açıkça ortaya çıkarak Türkiye devriminin stratejisini savunabildi. Belli ilk konuşmasını Ankara SBF'nde yaptı. Kendisine bu olanağı devrimci öğrenciler sağlamıştı. Bu yüzden konferansçı hakkında 142'nci maddeyi ihlalden soruşturma açtırıldı, tutuklattırıldı. *Oysa o günlerde çok daha keskin «sol» laf edenler vardı.* Ama onlar 141'inci madde sabıkalısı değillerdi. *Bir bakıma icazetli idiler.* Besbelli ki egemen çevreler için önemli olan konuşmacının ne söylediği değil, konuşmacının kim olduğu idi.

Açılan davaya bakan Ankara Birinci Ağır Ceza Mahkemesi'ydi. O günlerin koşullarında bu mahkeme işbirlikçi AP iktidarının bir aleti durumuna düşmeden ve yasaları çiğnemeden, özetle *«önümüzdeki birinci devrimci görev ulusal bağımsızlığı ve demokrasiyi gerçekleştirmektir. ABD vesayeti altında bir ülkede sosyalizm kurulamaz, sosyalist kuruluş sonraki iştir»* diyen bir sanığı mahkum edemezdi. Mahkemenin iktidarın aleti durumuna düşmeye niyeti olmadığı anlaşılıyordu.

Perde arkasında hareket edenler atik davrandılar ve karar günü mahkemenin bileşimini değiştirdiler. İki üyenin mahkumiyet kararı vermesi sağlandı. Başkan muhalif kaldı. Onu değiştirememişlerdi. Sonra sanık hakkında tutuklama kararının kaldırılması da önlenememişti. Bunun gereği de yoktu. Böylece Mihri Belli arkadaş, sekiz yıl ağır hapis cezasına ve sürgüne mahkum oldu.

SBF konuşmasından kısa bir süre sonra İstanbul TÖS Salonunda aynı konuda bir konferanslar serisi ve açık oturum düzenlendi. Belli, TİP'den Behice Boran, yazar İlhan Selçuk katıldılar. Açık oturumu sonra gerici basının ihbar niteliğindeki yazıları izledi. Başta Metin Toker, «aşırı sol silahlı savaş hazırlıyor» diyorlar, savcıları harekete geçmeye çağırıyorlardı. Savcılar harekete geçti. Açık oturumu Türk Solu özetlemişti. Bu dergi sorumlu yazı işleri müdürü Vahap Erdoğdu, İlhan Selçuk ile birlikte Mihri Belli hakkında soruşturma açıldı. Davaya İstanbul 5. Ağır Ceza Mahkemesi baktı. 12 Mart döneminde Belli illegallikte iken dava sonuçlandı. Sonuç: 142'nci maddeden sekiz yıl ağır hapis ve sürgün. Öteki iki sanık zaten sıkıyönetimin elindeydi. Onları beraat ettirdiler.

İşçi sınıfının davasını savundu diye bu sanıkların yargılandığı bu davada, İşçi Partisi Genel Başkanı'nın *kamu tanığı olarak* dinlenmiş olması ilginçtir. Boran'ın açık oturumda Belli ve Selçuk hakkında sarfettiği *bazı sözler* gerici basının kışkırtmalarına vesile olmuş ve *bu sözler iddianamede delil olarak ileri sürülmüştü.*

Tanık, mahkemede sanıklar aleyhinde birşey söylemedi. Ama o günlerde TİP yönetimindekiler öyle şartlanmışlardı ki, niyetleri ne olursa olsun, böyle açıklar verebiliyorlardı ve egemen güçler bu açıklardan yararlanmakta kusur etmediler.

★

İlk SBF konuşması davası Yargıtay'ca incelenirken, tam bir yıl sonra Mihri Belli arkadaş, aynı fakültede ikinci kez bir konferans vermeye çağırıldı. Konu «Türkiye'de karşı-devrim» idi. Burada ilk kurtuluş savaşımızın halkımıza sağladığı kazanımların emperyalizmin dayatması olan anti-demokratik düzen koşullarında işbirlikçi burjuvazinin egemenliğini kurmasıyla nasıl yitirildiği ve Türkiye'de gelişmelerin bazı bakımlardan nasıl karşı-devrimci nitelik taşıdığı anlatıldı, Milli Demokratik Devrim stratejisi açıklandı.

Perde arkasındakilerin bu kez de harekete geçeceği, baskı mekanizmasının işletileceği biliniyor, bekleniyordu. Nitekim öyle oldu. Bilirkişi raporları, soruşturma, tutuklama, davanın açılması birbirini izledi. Ancak bu kez mahkemeyi ayarlayamadılar ve dava beraatle sonuçlandı. Bir yıl içinde demokrasi mücadelemizde mesafeler aşmıştık ve işbirlikçi sermaye iktidarı daha da tecrit olmuştu.

Haziran 1969 Yargıtay ilgili dairesinin oy birliği ile Türkiye'de Milli Demokratik Devrim'i savunmanın suç olmadığını ilan ettiği tarihtir.

Böylece, bilimsel sosyalizmin Türkiye gerçeğine uygulanması sonucu varılan devrimci çizgi, yasal statü kazanmış oluyordu. Bu aşamada yapılacak şey, derhal bir legal partiyi kurmak ve TİP yönetiminin düş kırıklığına uğrattığı sosyalist birikimi, çoktan bizim temsil etmekte olduğumuz bu birikimi örgütsüz bırakmamaktı.

Bu yoldan harekete geçtik, 1969 güzünde bu amaçla toplantılar yapıldı. Toplantılarda TİP içinde ve dışında yer alan sosyalist çevreler temsilcileri vardı, çoğunluk devrimci gençlik hareketi kesimlerinin temsilcileriydi. Bu grupların, bitmez tükenmez çelişkilerini uzlaştırmak için epeyi vakit kaybedildi. Oysa yapılacak şey, *kararlı olarak siyasi çizgimizi savunan bir programla partiyi kurmaktı.* Bu yapılabilirdi. Saflarımızda bu konularda tereddütleri olanlar vardı. Bazıları bir ikinci sosyalist parti kurmaktansa, TİP içindeki muhalefeti güçlendirerek *TİP'i devrimci bir yönetime kavuşturmanın daha doğru olacağı görüşündeydiler.* Ancak bu arkadaşlar ikna edilebilir ve yeni partinin kurulmasına tüm proleter devrimci çevrelerin omuz vermesi sağlanabilirdi.

Böyle bir parti, kurulduğu andan başlayarak sosyalist birikimin hemen hemen tümünü harekete geçirecekti. Güçler dengesi öyle idi ki biz CHP'den de, AP'den de daha büyük yığınları miting meydanlarında toplayabilmekte idik.

İşbirlikçi egemen güçler, 1969 koşullarında böyle bir partinin varlığını sürdürmesini sineye çekmek zorunda kalabilir miydi? Yoksa ustası oldukları türlü provokasyonla partinin kısa sürede kapatılmasını sağlayabilirler miydi? Her iki olasılıkta da sınırlı demokratik özgürlükleri son katresine kadar kullanmak ve partiyi kurmak gerekirdi. Doğru hareket buydu. Partinin kuruluşu ve bir proleter devrimci program temeli üzerinde, saflarda disiplinli birliğin sağlanması, sonraki olumsuz gelişmeleri geniş ölçüde önleyecekti. Partinin kapatılması olasılığında, günah bizden gitmiş olacaktı ve *bir 12 Mart faşist darbesini çok daha iyi hazırlanmış olarak karşılayacaktık.* Üstelik 12 Mart arifesinde ve darbeyi izleyer günlerde faşist darbecilerin işini kolaylaştıran bir çok şaşkınca çıkışlar önlenmiş olacaktı.

Yargıtay'ın Milli Demokratik Devrim ile ilgili Haziran 1969 kararını izleyen aylarda partiyi kurmamamız hatadır.

★

Bu dönemde başka hatalarımız da oldu Bunları şöyle özetleyebiliriz:

İşçi sınıfının devrimde önderliğinin tarihsel zorunluluk olduğunu söylüyorduk. Bu iyi. *Ama işçi sınıfı içinde çalışmalarımız çok yetersizdi.* İşbirlikçi egemen güçler bu konuda çok dikkatli davranıyorlardı. Hareketimizi işçi sınıfından tecrit etmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. İşçi yığınlarının büyük çoğunluğunun, gerici güçlerce hâlâ şartlandırılabilmesi olgusu, onların işini kolaylaştırıyordu. O dönemde, TİP çizgisini benimseyen sendika liderleri de bu işte gayretli idiler Ama burada suç yalnızca onlara yüklenemez. Bağımlı kapitalizm denen toplumun içinde türlü engelleri aşarak bir sendika yönetimine gelen kimsenin paçasına bir parça da olsa o toprağın çirkefinden bulaşmaması olanaksızdır. Oysa biz *«ya hep ya hiç»* diyen bir tutumla işçi hareketi içinde paçası tertemiz adamlar aramaya giriştik ve doğal ki bulamadık. *Gerçekçilikle bağdaşmayan bu tutumumuz, bizi işçi sendikalarının tümünü, aralarındaki önemli farkları gözetmeden aynı sepete koyma eğilimine sürükledi.*

Örneğin DİSK gibi, Türk-İş'in anti-tezi olarak ortaya çıkmış bir işçi konfederasyonunun, tüm eksikliklerine rağmen, dürüst sendikacılık özlemini çeken işçi için bir alternatif oluşturduğunu ve işçinin sarı sendikadan DİSK'e geçmek için nice fedakarlıklara katlanmasını doğru değerlendiremedik.

★

İdeolojik mücadelede de önemli eksikliklerimiz oldu. TİP yönetiminin temsil ettiği, klasik oportünizme karşı ideolojik mücadelemiz başarılı olmuştur. *Türkiye'nin düzeninin, gelişmiş kapitalist ülkelerin burjuva demokrasisi olamıyacağı, bu koşullarda parlamenter mücadeleyi biricik alan sayan tutumun pasifizm olduğu, hareketi batağa sürükleyeceği gerçeği kısa zamanda anlaşıldı.* Önümüzdeki ilk devrimci adımın, emperyalist dünya sistemi içinde bağımlı bir ülke olan Türkiye'nin ulusal bağımsızlığını gerçekleştirmek olduğu köklü bir demokratik devrimin bu ilk adımın ayrılmaz parçası olduğu ancak bundan sonra sosyalist kuruluş aşamasına varılabileceği gerçeği en geniş devrimci çevrelerce kavranması sağlandı.

Evet, sağ oportünizme karşı ideolojik mücadelemiz etkili oldu. Ancak sol oportünizme karşı aynı uyarlılığı gösterdiğimiz söylenemez. Organımız durumunda olan Türk Solu ve Aydınlık Sosyalist Dergi zaman zaman ideolojik bakımdan yamalı bohça görünümünde çıktı. Kimi durumlarda, başyazı ile iç sayfalarda çıkan bazı yazılar arasında çizgi ayrılığı vardı. Bu yüzden, okurun kafasını karıştırdığımız oluyordu.

Bu tutarsızlıklara izin vermek devrimci uyanıklıkla bağdaşmaz.

Bu yüzden arka bahçemizde nice fraksiyon ağaçları yeşerttik. Sonradan, sözü edilecek olan «sol» fraksiyonların hemen hemen tümü ilk bu bahçede filizlendi.

★

İşbirlikçi güçler 1950'lerde, 1960'ların ilk yarısında olduğu gibi sömürüyü eski yöntemlerle sürdüremiyeceklerini anlamakta gecikmediler. Başka yönetim yollarına başvurmadıkça çığ gibi büyüyen devrimci hareketimizle baş edemeyecekleri açıktı. Faşist darbe yöntemlerinde dünya ölçüsünde deneyleri olan, bu işte ustalaşmış bulunan Amerikalı akıl hocaları kendilerine başvuracakları bu yeni yönetim yollarının ne menem bir şey olduğunu göstermekte kusur etmediler. Bir burjuva hukuk devleti yasası olan 1961 Anayasası'nın bizim için lüks olduğu görüşü buradan kaynaklanır.

İlkten Anayasa'yı yok sayarak açık faşizme geçmeye güçleri yetmiyordu. Onun için gizli terör örgütlerini harekete geçirdiler, devrimci hareketi sindirmek amacıyla birbiri ardından siyasi cinayetler düzenlediler. *Yiğit devrimci kardaşlarımız birer birer öldürüldü.* Otuz kadar siyasi cinayetin faillerinden biri bile ciddi bir adli soruşturmadan geçirilmedi. Ama herşeye karşın devrimci eylem sürdü. Besbelli ki, «anarşi» dedikleri şeyin hükümettekilerin desteği ile yaratıldığı böyle bir ortamda, asayişin yetkililer tarafından kasıtlı olarak baltalandığı bu koşullarda devrimcilerin kendilerini savunması meşru bir hak idi. Bu, polisten, jandarmadan umudunu kesen halkın eşkiyadan korunmak için kendi başının çaresine bakmasından başka şey değildi. Bu yüzden faşistlerden çok daha geri bir düzeyde olmakla birlikte devrimci saflarda da, birey olarak silahlananlar oldu.

Bu dönemde, silahlı devrimci savaştan, «Halk Savaşı»ndan söz eden bazı «sol» çevreler oldu. *Bu, can güvenliği için zorunlu savunma önlemlerine abartmalı bir ad takmaktan başka şey değildi.* 12 Mart öncesi dönemde Türkiye'de devrimci savaş için gerekli koşulların mevcut olmadığı açıktır. Bizim burada hatamız, silahlı faşist saldırganlara karşı savunmayı başı boş bırakmamız olmuştur. Bu durum, proleter devrimci saflarda birlik ve disiplini önemli ölçüde sarsmıştır. Sınıf düşmanının ekmeğine yağ sürme durumlarının meydana gelmesine yardımcı olmuştur.

★

Başı boş bırakılan bir ikinci alan da Filistin Devrimi ile ilişkilerimiz oldu. Gelişi güzel, uygun olan olmayan birçok gencin Filistin'e gitmesi olgusu kader birliği durumunda olduğumuz Filistin halkı ile Türkiye halkının dayanışmasının bir belirtisi, *devrimci enternasyonalizmin güzel bir örneği* olmakla birlikte, bu gidiş gelişler Türkiye devrimi açısından çok kez olumsuz sonuçlar verdi. *Bambaşka koşullar altında savaşan Filistin devrimcileri safında belli bir şartlanma ile yurda dönen Türkiye devrimcileri çok kez kendi devrimci mücadelemizin somut koşullarını doğru olarak değerlendiremediler.*

Oysa biz, Filistin devriminin sorunlarını iyi bilmekle ve bu devrimin Türkiye'deki mücadelemize sağlayabileceği olanakları doğru değerlendirmekle yükümlüydük. Filistin devrimi ile ilişkiler ilk ânında, merkezi olarak düzenlenmeliydi. Bunun yapılmamış olması hatadır.

(Devam Edecek)

«ÜÇ DÜNYA TEORİSİ» ÜZERİNE: 2

İflas Halinde Bir Tez

Bizim, kraldan fazla kralcı Pekincilerimiz (PDA'cılar) Üç Dünya Teorisi'ne dört elle sarılmışlardır. Onlara göre artık, sosyalizmin bilimine, Mao tarafından gereken katkı yapılmıştı. Ve artık sosyalizmin bilimi Marksizm-Leninizm-Mao Dze Dung düşüncesi adını almıştı.

Her şeyi ters yüz eden bu tez'i PDA'cılar «acaba» deyip bir tartışma gereği bile duymadan benimsediler. Çünkü onlar kendilerine, yani teorik düzeylerine, devrimci yeteneklerine asla güvenmezler. Kafa yormak, ülke koşullarına sosyalizmin bilimini yaratıcı bir ruhla uygulamak ve kendi devrimlerinin sorumluluğunu taşımak gibi bir sorunları yok. Bunu 1970 başlarından beri, yani bir fraksiyon olarak ortaya çıktıkları günden beri yüzlerce kez kanıtladılar. Onların işi, her nasılsa bağlandıkları bir merkezden kopya çekmek, o'nun papağanlığını yapmak, benimsedikleri merkez hangi görüşü ortaya atarsa atsın tam kölece bir ruhla o'nu emir kabul etmektir. Sadık bir köle gibi hareket eden bu adamların, ağızlarına «bağımsızlık», «kurtuluş», «devrim», v.b. gibi sözcüklerin hiç yakışmadığını söyliyebiliriz.

Onlar bu köleci tutumlarını, tantanalı sözcüklerin ardında gizlemeye çalışıyorlar. Şöyle diyorlar:

«(...) Dörtlü Çeteye karşı mücadele, özellikle Türkiye Devrimi açısından da zorunludur. Çünkü Çin'in renginin kızıl kalması, Türkiye Devriminin zaferi için emperyalizmin ve sosyal-emperyalizmin altedilmesi için büyük bir destektir. Türkiye proletaryası ve halkı, Çin proletaryası ve Çin halkıyla ortak menfaatlere sahiptir. Düşmanlarımız aynı, hedeflerimiz birdir.» (Aydınlık, sayı 78, s. 11)

«Çin'in renginin kızıl kalması» gibi sözler gerçekten güzel ve tumturaklı. Ama, Türkiye proletaryası ve halkı ile Çin proletaryası ve halkının ortak menfaatlere, ortak düşmanlara ve ortak hedeflere sahip olmaları gibi genel laflar Çin'in her dediğini emir kabul etmek için, o'nun papağanlığını yapmak için gerekçe olamaz. Bunlar gerçekten de son derece genel doğrulardır ve bu genellik istinasız tüm dünya halkları için geçerlidir. Ama konuyu özel planda ele aldığımız zaman, Çin ve Türkiye proletaryaları ve halkları açısından çok önemli ve çok farklı olgular ortaya çıkar. Birisi iktidardadır, diğerinin karşısına ise iktidarda bulunan gerici ve saldırgan bir üçlü ittifak (emperyalizm, işbirlikçi-burjuvazi, toprak ağalığı) bulunmaktadır. Biri sosyalizmi geliştirmekle yükümlüdür, öteki henüz daha milli-demokratik devrimini gerçekleştirmek göreviyle karşı karşıyadır, v.b.... Bu farklılıklar üzerinde ayrıntılara inip uzun uzun durmanın gereği yok. Besbelli ki, Çin ve Türkiye farklı toplumlardır ve bir takım genel laflar Çin'in kuyrukçuluğunu yapmaya gerekçe olamaz.

Ancak bu gerekçelere onların gözleri kapalıdır. Fakat bu durum bizim gerici ve oportünist «Üç Dünya Teorisi»ni eleştirmemizin boşuna olduğunu göstermez.

«DÜNYA BİRLEŞİK CEPHESİ»

«Üçüncü Dünya»yı tüm bağımlı - yarı bağımlı sömürülen ülkeler yanında, Cezayir, Libya örneği anti-emperyalist (ve özellikle anti-Amerikan) ülkelerle Çin'in ve bizim Pekincilerin sosyalist saydığı tüm ülkeler oluşturuyor söylediklerine bakarsak. Ve bilindiği gibi bu «ülkeler ve halkları» iki süper devlete karşı ikinci dünya «ülkeleri ve halklarından» oluşan «dünya birleşik cephesi»nin temel gücü ilân edilmiştir.

Besbelli ki bu «dünya birleşik cephesi» yalnızca ÇKP'nin ve sadık izleyicilerinin kafasında olan bir şeydir. Pratikte böyle bir şey yoktur. Elbette bizim Almanya'da proleterlerimizin kafası Alman proleterleriyle oluşturulacak bir cepheyi alır. Ama o'nları, günümüz dünyasında, kimsenin, Alman emperyalist burjuvazisinin de yer aldığı bir cephe fikrine yatırabileceğini sanmıyoruz. Kaldı ki onlar Almanya'da yaşamaktalar. Alman emperyalistlerinin de jandarmalığını yapan Amerikan üsleriyle donatılmış bir ülkede (ülkemizde) sınıf bilinçli bir proleterin, kendisini işbirlikçi burjuvazisi ve Alman emperyalist burjuvazisi ile günümüz dünyasında omuz omuza getirmeye kalkan bir cepheye evet diyeceğini düşünmek gülünçtür.

Günümüz dünyasında diyoruz, çünkü bu dünyada yaşıyoruz. Peki Çin ve sadık köleleri günümüz dünyasında yaşamıyor mu? Elbette. Ama onlar çok ileri görüşlü oldukları için, günümüz dünyasına pek aldırmıyorlar. Geleceği bekliyorlar. Ve geleceğin kendi diledikleri gibi gelmesi için herhalde dua ediyorlardır da.

Bu cephe kime karşıdır diye soracak olursanız; alacağınız yanıt «İki Süper Devlete karşı» olacaktır. Oysa bu yalandır! Bu yanıt proletaryaya karşı iki yüzlülüğün, içtensizliğin en güzel kanıtıdır. Çünkü «İki Süper Devlet» müttefik de«acaba bugün kapışacaklar mı?» diyerek kalkğildir. Ve Pekinciler her sabah yataklarından maktadırlar. Ve onlara göre ABD gerileyen, var olan çıkarlarını koruma durumunda, yani savunma durumunda bir emperyalist devlettir. SSCB ise her geçen gün gelişen en saldırgan emperyalisttir. Baş tehlike, baş düşman Sovyet Rusya'dır. Tıpkı Hitler Almanyası gibi. Ve Pekincilerin birleşik cephesi (hep hayaliyle yaşadıkları) ABD, SSCB kapışmasında, ABD saflarında yer tutmak için tasarlanan bir cephedir. Yani yalnızca «İkinci Dünya» dedikleri emperyalistlerle değil, ABD emperyalizmi ile omuz omuza! Açıkça söyleyemedikleri şey budur. Onların ABD emperyalizmine karşı oluşları, Türkeş'in karşı oluşundan farklı değildir.

Bunu ÇKP, pek açık değilse de bizim Pekincilerden daha açık ifade etmektedir: ABD dışındaki emperyalistlere öğüt verirken şöyle diyorlar:

«İkinci dünya ülkeleri süper devletlerin gittikçe artan savaş tehdidi altında başarıyla ilerleyebilmeleri için kendi aralarındaki birliği ve Üçüncü Dünya'yla ve birleşebilecekleri diğer müttefiklerle birliklerini güçlendirmek zorundadırlar...» (Aydınlık, s. 82, «Başkan Mao'nun Üç Dünya Teorisi Marksizm-Leninizme büyük bir katkıdır», s. 27)

Dikkat edilsin: «İkinci ve Üçüncü Dünya» birleştikten sonra «birleşebilecek diğer müttefikler» olarak geriye ne kalır ki? Bu diğer müttefikler yeryüzünde aranacağına göre, kala kala «Birinci Dünya» diye ileri sürülen SSCB ve ABD kalıyor.

Çin'in SSCB'yi müttefik olarak düşünmiyeceği bilinen birşey. Kastedilen müttefik ABD emperyalizmidir. Ama bunun için Çin'in öğüt vermesine gerek yok. Her çeşitten çıkar çatışmalarına karşın onlar zaten ABD emperyalizmi ile ittifak halindedirler. Yani bu emperyalist ülkeler için ABD, birleşilebilecek bir güç değil, şimdiden birleşilmiş bir güçtür. Bunun en canlı kanıtı NATO'dur. Zaten Çin bu ülkelere NATO'dan çıkmamayı öğütlerken, bunu pek güzel bilmektedir. Bu alıntıda «birleşilecek diğer müttefikler» ibaresi lafı dolandırmaktan başka bir şey değildir. Bunu bizim Pekinciler yapınca yadırgamayız ama, ÇKP yapınca insan ister istemez yadırgıyor.

«Dünya birleşik cephesi» Amerikan emperyalizminin yanında saf tutmayı amaçlayan böyle bir tasarı işte. Bu cephede Çin'in sosyalist saydığı birkaç ülke ile tüm sömürülen ve sömüren ülkeler SSCB'ye karşı yanyana gelecekler.

Sorun, Pekin ve Pekinciler tarafından, hep «halkları ve ülkeleri» olarak konuyor. Yani hem «Üçüncü Dünyanın» kendisi ve hem de «İkinci Dünya»nın katılmasıyla oluşacağı ileri sürülen «Dünya Birleşik Cephesi» bu ülkelerin halklarının ve devletlerinin omuz omuza gelmesi biçiminde tasarlanıyor.

Pekincilerin sosyalist saydığı birkaç ülke ile anti-emperyalist küçük burjuva radikallerinin iktidarda olduğu birkaç ülke hariç tüm sömürülen ülkelerde devlet işbirlikçilerin emrindedir.

«Dünya Birleşik Cephesi» içinde yer alacağı söylenen «İkinci Dünya» ülkelerinde devletler ise uluslararası finans-kapitalin yani emperyalist burjuvazilerin devletidir.

Şimdi «Dünya Birleşik Cephesi»ni bir yana bırakalım ve şu «Üçüncü Dünya» içindeki yer alan çeşitli nitelikte ülkelerin nasıl bir araya getirildiğini görelim.

«ÜÇÜNCÜ DÜNYA»

Bu işi bizim Pekinciler şöyle yapıyorlar: «Üçüncü Dünya olgusu nesnel gerçeğe dayanmaktadır. Bu nesnel gerçek, üçüncü dünya ülkelerinin gelişmekte olan ülkeler olmalarıdır. Üçüncü dünya ülkeleri başta iki süper devlet olmak üzere emperyalizmin ve sosyal emperyalizmin sömürü, baskı veya tehdidi altında bulunmaktadırlar. Bundan daha somut ve daha sağlam birleşme zemini olabilir mi? Bu ülkelerin başında şu veya bu tür iktidarların bulunması bu zemini ortadan kaldırmaz. Nasıl ki Marksistler, işçileri taşıdıkları fikirlere göre ayırmaz ve bütün sınıfı birleştirmek için mücadele ederlerse Üçüncü Dünya Ülkelerine karşıda aynı tavrı alırlar. Zaten hayat üçüncü dünya ülkelerinin her geçen gün daha sıkı bir şekilde birleştiklerini ve iki süper devlete karşı mücadele ettiklerini göstermektedir. Bu, tarihin karşı konulmaz bir akımıdır.» (Aydınlık, s. 78, s. 33)

Pekin de bu konuda şunları söylüyor: «Sosyalist Çin, Üçüncü Dünya'nın bir parçasıdır. Başkan Mao, şöyle demişti: 'Çin, Üçüncü Dünya'ya aittir. Çünkü Çin, siyasi, ekonomik ve diğer bakımlardan zengin ya da güçlü ülkelerle karşılaştırılamaz. Sadece nisbeten yoksul ülkeler sınıflanmasına girebilir.' Çin uzun süre emperyalistler tarafından ezildi ve onlara karşı mücadele etti. Şimdi Çin'de sosyalist sistem kurulmuş bulunuyor ama, Çin hala diğer Üçüncü Dünya ülkeleri gibi gelişmekte olan bir ülkedir ve emperyalist süper devletlere karşı uzun ve kararlı bir mücadele verme göreviyle karşı karşıyadır. Ortak tecrübeler, ortak mücadele görevleri ve geçmişteki, bugünkü ve gelecekteki ortak çıkarlar, Çin'in Üçüncü Dünya'ya ait olmasını belirlemektedir.» (Aydınlık, sayı 82, s. 21)

Görüldüğü gibi, bu «dünya»yı oluşturan sosyalist devletlerle karşı-devrimci devletleri birarayа getiren iki neden ileri sürülmektedir. Bunlardan birincisi «emperyalizmin ve sosyal-emperyalizmin sömürü, baskı ve tehdidi altında bulunmak»tır. Bu lafları okuyup geçmek yerine bir azıcık üzerinde duran kişi hiç de yeterli bir neden ortaya koymadıklarını görecektir. Bu ülkelerin devletlerini ve egemen sınıflarını bir yana bırakın ve olaya bu ülkelerin halkları açısından bakın, göreceksiniz ki, durum ifade edildiği gibi değildir.

Örneğin; Çin Halk Cumhuriyeti'nin kendi halkı ne emperyalizmin ne de «sosyal-emperyalizmin» sömürü ve baskısı altındadır. Olsa olsa ortada bir «tehdit» vardır. Oysa bir Türkiye, Şili, Zaire, İran halkları için durum son derece farklıdır. Onlar için söz konusu olan yalnızca bir «tehdit» değil sömürü ve baskının en acımasızını yaşamaktır. Onlar bizzat ABD ve diğer emperyalist devletlerin sömürü ve baskısı altındadırlar. Emperyalizm ve özellikle ABD emperyalizmi bu sömürü ve baskıyı bu ülkelerin egemen sınıfları eliyle, bir başka değişle sözüm ona bazımsız devletleri eliyle (yada aracılığıyla) yürütmektedir. Herhalde bu küçümsenecek bir farklılık değildir.

Ancak bu durum, bu farklılık, Çin halkının, Çin Halk Cumhuriyeti'nin ve Çin Komünist Partisi'nin, sömürülen ve baskı altında tutulan halkların yanında yer almamasını gerektirmez. Tersine bu ezilen ve sömürülen halkların yanında yer almak Çin'in başta gelen görevlerinden biridir. Ancak soruna emperyalizm tarafından sömürülen ve baskı altında tutulan halkların devletleri açısından bakarsak kazın ayağının hiç de öyle olmadığını görürüz.

(Devam Edecek)

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

OKU!
OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!
DAĞITIMDA GÖREV AL!

Afrika'lılar Çin Politikasını Nasıl Görüyor

Madagaskar, Afrika kıtasının Güneydoğu kıyılarında büyük bir ada. Düne kadar Fransız sömürgesiydi. 1960'da bağımsızlığına kavuşmasından sonra, 12 yıl süreyle yeni sömürgeciliğin uygulandığı bir ülke durumundaydı. 1972'de Madagaskar halkının yığınsal direniş hareketleri sonucu halkçı bir yönetim başa geçti. Ve sonunda çağımızın devrimci görüşünü benimseyen bir lider Didier Ratsiraka başa geçti. Bugün bu ülkede Madagaskar'ın özgül koşullarını gözönünde tutan bir sosyalizmi uygulama yolu tutulmuştur. Madagaskar'daki iktidar, Afrika'da, Hint Okyanusu'nda tutarlı bir anti-emperyalist, anti-siyonist ve Güney Afrika ırkçılarına karşı dış politika izlemektedir.

Madagaskar Çin Halk Cumuriyeti'nden ve diğer bazı ülkelerden önemli yardımlar almaktadır. Özellikle Kore Halk Cumuriyeti ile yakın ilişkiler, dostluk ve dayanışma tutumu içindedir. Çin'den yardım almış olması ve bu ülke ile dostluk ilişkileri içinde bulunması Madagaskar yönetimini Çin'in Afrika'daki ve Hint Okyanusu'ndaki emperyalizmin değirmenine su taşıyan acayip dış politikasını desteklemeye kadar götürmemiştir. Madagaskar lideri Ratsiraka bağımsız tutumunu korumuş ve dünyanın bu bölgesindeki devrimci güçlerle emperyalizme, siyonizme, Güney Afrika ırkçılığına karşı durmuştur. Son olarak Afrique - Asie Dergisi Ratsiraka ile ilgili uzun bir röportaj yayınladı.

Bu röportajın çok ilginç saydığımız bazı paragraflarını aşağıda sunuyoruz.

Soru: *Kübalı yoldaşların Angola devriminin desteklenmesinde oynadıkları rolden söz ettiniz. Özellikle hem Çin Halk Cumhuriyeti ile hem Angola Halk Cumhuriyeti ile sıkı ilişkiler sürdürmeniz dolayısıyla size bazı sorular sormama izin veriniz. İlkönce Küba'nın Başkan Neto hükümetine yardımı hakkında ne düşünüyorsunuz?.*

Cevap: Bence burada söz konusu olan bir devletin aldığı karardır. Eğer Angola iktidarı emperyalizmin ve müttefiklerinin saldırısına uğrayan Angola devriminin kurtarılmasına yardımda bulunsun diye Küba'ya başvurmaya karar vermişse, ben derim ki bu bir *egemenlik kararıdır.* Ve böyle bir kararı verip vermemek Angola'nın sorunudur, onun bileceği iştir. Kimse herhangi bir eleştiri ileri süremez. Küba devriminin yasal MPLA hükümetine yardımı uluslararası dayanışma çerçevesine girer. Biz bunu destekliyoruz.

Öte yandan ben bağımsız bir devletin içişlerine hangi biçimde olursa olsun karışılmasının kesinlikle karşısındayım. *Eğer Küba, Angola'nın iradesine rağmen müdahale etseydi iş değişirdi.* Ama istekte bulunan Angola Hükümeti olduğuna göre, benim buna söyleyeceğim söz olamaz. Tarih ittifaklarla doludur, bunlar bazen doğaya rağmen bir tehdit karşısında oluşan ittifaklardır. Örneğin Sovyetler Birliği'nin Hitler'e karşı ABD ile ittifakını gördük. Demek ki, ittifak denen şeyi ilk kez deneyen ne Angola'dır, ne de Küba.

Bu böyle olduğuna göre, *hangi yanı tuttuğunuza göre elbetteki görüşler ayrı ayrı olacaktır.* Angola'ya Kübalı savaşçıların gelmesini eleştiren devletler, *Şaba olayında Zaire'ye Fransız ve Fas müdahalesi karşısında seslerini çıkarmadılar.* Bu bir sübjektivizm sorunudur. Ama ilke olarak bir başkasının içişlerine karışma söz konusu olmadıkça, bir devletin egemenliğine saygı duyuldukça, bir devletin çağrıda bulunan bir başka devletin yardımına niçin koşamıyacağını ben anlayamam.

Soru: *Gerçekten öyle, bu bize Amerikan saldırısı sırasında Çin Halk Cumhuriyeti'nin Koreli yoldaşların yardımına koşmasını hatırlatıyor. Kim İl Sung'un yönettiği Kurtuluş Savaşını desteklemek için Çin milyonlarca gönüllü göndermemiş midir? Peki ama siz sayın Başkan, Kore ile, Çin Halk Cumhuriyeti ile ve aynı zamanda Afrika'nın öncü ilerici ülkeleriyle mükemmel ilişkiler sürdüren bir kimse olarak, bu tutumu MPLA'yı durmadan suçlayan, Angola Halk Cumhuriyeti'ni tanımayı reddeden ve Küba'lı askerleri paralı asker diye nitelendiren Çin Hükümetinin tutumuyla nasıl bağdaştırabiliyorsunuz?*

Cevap: Bu konuyu Başkan Hua Kuo-feng ile uzun uzadıya tartıştım. Dört saati aşkın bir zaman. İlk önce söyliyeyim ki Çinlilerin dostlar arasındaki diyalog ve olası eleştiriler karşısında, öteki ülkelerin tutumundan farklı bir tutumları var. Ben Angola sorununda Çin tutumunu eleştirdim, çünkü Angola'nın tüm ilerici ülkelerin desteğine muhtaç olduğunu düşünüyordum. Çinliler bana görüşlerini açıkladılar. Onların sözcülüğünü yapmak bana düşmez... Bizim açımızdan bakıldığında biz Afrikalılar için baş düşman Güney Afrika'dır. Ve Çin tutumunu kabul edemeyiz. Anlaşmazlıkların sürmesi bundan ötürüdür. (...)

Çinliler için baş düşman ABD emperyalizmi değildir, Sovyet sosyal-emperyalizmidir. *Biz Afrikalılar için baş düşman ABD emperyalizmidir ve onun kıtadaki Güney Afrikalı ve Ortadoğu'daki siyonist müttefikleridir.* Demek ki tutumlarımız *temelden çelişiyor...* Peki ne yapmalı? diye sorarsanız cevabım şu olur: Biz kendi hesabımıza Çinlileri ikna etmeye çalıştık. Angolalılara yardım etmenin en iyi yolu onları Güney Afrika karşısında desteklemektir. Luanda'ya «Kübalıların, Sovyetlerin yardımlarını kabul etmeyiniz» diyeceğine Çin, «Bizim yardımımızı kabul ediniz» demeliydi.

Şimdi de, Çinlilerin kendilerine yöneltilen eleştiriler karşısında nasıl davrandıklarını belirteyim. Aldırmıyorlar. Başka ülkeler ile böyle hareket etseniz, derhal diplomatik ilişkiler kesilir, ya da bugünkü dostluk yarınki düşmanlığa dönüşür. Ama Çinliler şöyle diyorlar: «Bizim tutumumuzu eleştirmek hakkınızdır. Ama bizimde kendi görüşümüzü savunmaya hakkımız vardır.» Ve ben onları eleştirdiğime göre, onların eleştirilerini dinlemek zorundayım. Böylelikle iyi dost kalabilmekteyiz. (...)

Soru: *Başkan Hua Kuo-feng ile tartışmalarınızda, Çin'in Pinochet'ler gibi, Mobutu, Numeyri'ler gibi nice ipliği pazara çıkmış nice halk düşmanı rejimleri desteklemekle Üçüncü Dünya'nın ilerici ve devrimci kamuoyunda çok kötü bir izlenim bıraktığını belirtmediniz mi? Onun tutumunu değiştirmesini sağlamaya çalışmadınız mı?*

Cevap: Bu konuları Çinlilerle ilk tartışan ben değilim. Ama onlar tezlerinin doğruluğundan o denli eminler ki tutumlarını bir milim bile değiştirtmek olanaksız. «Sizi uyarmak proleter enternasyonalizmi adına bizim görevimizdir» diyorlar. (...)

Soru: *SSCB ile Çin arasındaki bu bunalım bir savaşa varabilir mi?*

Cevap: Olabilir. Tüm olanaksız değil. Ama sanmıyorum. Her halükarda kimse böyle bir şey istenmemelidir, çünkü bunun sonuçları Üçüncü Dünya için ve dünya barışı için felaketli olur.

MAO'cuların SİYONİZM YARDAKÇILIĞI

Çin Halk Cumhuriyeti'nin «Düşmanımın düşmanı dostumdur» ilkesini kayıtsız şartsız uygulayan dışpolitikası mantıkî sonucuna varıyor. Anti - Sovyetizmi politikasının temel direği sayan Çin, son olarak Güney Asya'da Vietnam ile ilişkilerinde olsun, Ortadoğu'da Filistin Kurtuluş hareketiyle ilişkilerinde olsun bugüne kadar izlemiş olduğu çizginin tam tersi olan bir doğrultuya yönelmişe benziyor. Çin basını ve onun Türkiye'deki papağanları Vietnam Kamboçya sınır çatışması dolayısıyla Vietnam Halk Cumhuriyeti'ne veryansın etmeye başladılar.

Ortadoğu'daki son gelişme ile ilgili tutumlar daha da ilginçtir. *«Halkın Sesi» Enver Sedat'ın İsrail gezisini açıkça desteklemektedir.* Yunanistan'da Papadopulos'un 1967'deki faşist darbesinin hemen ertesi günü Amerikan emperyalistlerinin tezgahladıkları Demirel'in Yunanistan gezisinin bir benzeri, hatta daha kötüsü olan Çağlayangil'in son olarak Kahire'yi ziyaret etmesi bunlarca olumlu birşeydir. «Halkın Sesi» bu ziyareti eleştirenleri «Türkeşcilik» ile suçluyor. Bu suçlamanın biricik dayanağı Türkeş'in Roma havaalanında Çağlayangil ile karşılaşmasında, kendisiyle aynı kabinede bulunan bakan arkadaşına MHP liderinin, «Yahu sırası mıydı?» anlamında birşeyler söylemiş olması. Buna dayanarak dergi Sedat'ın ihanetine karşı çıkan herkesi «yeni çarların» uşaklığı ile Türkeş yardakçılığı ile suçlayabiliyor. Aynı dergi (Sayı 139) bu ziyaret dolayısıyla Türk - Mısır Ortak Bildirisi'ne bir matahmış gibi, *tam metin olarak* sütunlarında yer veriyor. Ama öte yandan sözde Filistin devrimine arka çıkılmaktadır. Bir yandan Başkan Carter'in *ABD emperyalizminin çıkarlarına uygun olarak tezgahladığı ve Filistin devrimci hareketini sırtından bıçaklamaktan başka bir anlam taşımayan Enver Sedat - Menahem Begin buluşmasına arka çıkacaksın, öte yandan Filistinlilerin vatan topraklarını siyonizm işgalinden kurtarmayı amaçlayan kurtuluş hareketlerini destekler gibi görüneceksin. Bu gülünçtür.* Bu ölçüde göze batan bir tutarsızlığa kimse kanamaz.

Son aylarda Çin'in ve dolayısıyla yerli şabloncularının, Ortadoğu politikalarının nereden nereye geldiğini görebilmek için buraya, El Fetih Merkez Komitesi üyesi ve Askeri Kuvvetler Genel Komutanlığı'ndan Abu Cihad'ın başkanlığındaki bir Filistin delegasyonunun, Çin Halk Cumhuriyeti'ni ziyareti sırasında, Başkan Hua Kuo-feng dahil, Çin ileri gelenleriyle yaptığı görüşmelerin sonucunda, Çin görüşünün FKÖ'nün organı El - Tavra gazetesinde çıkan özetinden bazı kesimleri buraya aktarmayı gerekli buluyoruz.

«Çin yetkilileri, Filistin halkının bağımsız bir Filistin devleti kurmak isteğinin haklılığını teslim etmektedirler. Silahlı mücadeleyi sürdürdükçe Filistinlilerin mücadelesine her bakımdan yardımcı olacaklarını ve katkıda bulunacaklarını vadetmektedirler. Çin'lilere göre 12 yıldan beri süren Filistin mücadelesi Filistin devriminin tuttuğu yolun doğruluğunu ve güçlüğünü kanıtlamıştır». «Çin yetkilileri, Abu Cihad delegasyonuna silahlı mücadeleden gayri başka kurtuluş yolu olmadığını belirtmişler ve «Siz (Filistinliler) ve Arap devletleri savaşa ve silahlı mücadeleye dayanmalısınız ki Filistin Kuvvetleri gelişsin, büyüsün ve devrimci üstünlüğü kazansın. Barışçı görüşmeler.. Ancak vakit kazanmak ve bir düşmanı bütün çıplaklığı ile sergilemek ve kendi kuvvetlerinizi güçlendirmek için yapılmalıdır. Düşmanın bu görüşmelerden yararlanarak aranızda karışıklık yaratmasına fırsat verilmemelidir.» Çinliler, Filistin - Sovyetler Birliği arasındaki dostluk ve yardımlaşma ilişkilerini de olumlu karşıladıklarını söylemişlerdir. (Bak. Özgür Filistin, Eylül - Ekim 1977 sayısı)

Oysa bugün aynı Çin yetkilileri ve yardakçıları Sedat ile Begin arasında yapılan ve «düşmanın bundan yararlanarak» Araplar arasında uçurum yaratmasına neden olan görüşmeyi desteklemekte ve *Filistin sorununun bu cinsten ABD emperyalizminin hazırladığı görüşmelerle değil ancak silahlı savaşla çözüme bağlanabileceğini savunan Arafat'lar, Abu Cihad'lara karşı çıkmaktadırlar. Evet, anti-sovyetizm Pekin yardakçılarını siyonizmin ve Arap gericiliğinin destekleyicileri durumuna düşürmüştür.*